

Mērsraga gads

Mīļie, mērsradznieki – atļaujiet man šo mazo vaļību - Jūs šādi uzrunāt pēc kopīgā darbā pavadītajiem nu jau 5 gadiem. Esam kopīgi daudz piedzīvojuši un daudz paveikuši. Kopā esam piedzīvojuši gan spožus mirkļus, gan arī klusībā izdzīvotas šaubas un nedrošību. Kopā izdzīvoti zaudējumi un jauni sākumi – tāda ir mūsu kopīgā dzīve pie jūras gaišajā un vienlaikus sūrajā Mērsragā. Aizvadītais gads bijis gan vētrains, gan

arī, šķiet veldzi nesošs – gluži kā jūra, pie kuras mēs visi dzīvojam un, bez kuras mēs nevaram...

Mērsraga draugi. Mērsrags ir bagāts novads. Tas tā ir, tāpēc ka mums ir vareni draugi. Šoreiz gribu jums tikai nedaudz pastāstīt par tādu kompāniju SIA “CVIR”. Tā ir liela un dinamiska kompānija, kura bāzējas Rīgā, bet strādā daudzos Latvijas reģionos. Tajā darbojas daudzi jauni un izglītoti cilvēki. Šajos ziemassvētkos, viņi izvēlējās būt par labvēļiem vairāk nekā 20 Mērsraga ģimenēm. Tās ir ģimenes, kurās klājās visgrūtāk un arī kādi vientuļi sirmgalvji. Viņi izvēlējās būt par tādiem kā eņģeļiem sagādājot gan daudz dažādu saldumu, gan skolas lietas, gan vērtīgas un nepieciešamas lietas ikdienai. Šķiet tikai nesen šī kompānija kļuva par pašvaldības sadarbības partneri nozīmīgos projektos, bet tā jau ir iemīlējusi Mērsragu un mūsu cilvēkus.

Nozīmīgu cilvēku gads. Kas būtu Mērsrags bez tā īpašajiem

cilvēkiem? Domāju, ka nekas vairāk, kā nosaukums, vieta uz kartes, tik līdzīga daudzām citām. Tomēr lielu un Mērsragam nozīmīgu cilvēku dzīves Mērsragu ir padarījušas atšķirīgu un ievērojamu, tieši tāpēc šoreiz mazliet par Mērsraga cilvēkiem.

Aizvadītajā gadā Mērsraga pašvaldības izpilddirektora darbu atstāja Ivars Timermanis. Lai arī viņš ir devies uz Lielbritāniju savu apstākļu vadīts, man un daudziem Mērsraga zēniem un meitenēm viņš pietrūks. Tieši viņš daudzos jauniešos radīja dziļu un

paliekošu interesi par basketbolu un sportu, galvenokārt sava personīgā piemēra dēļ. Viņš spēja aizraut un iesaistīt. Šajā ziņā, uzdrīkstos apgalvot, ka Ivars Timermanis kļuva neaizvietojam.

Lailai Štālei šis nu jau ir pietiekami ilgs laiks ne tikai bērnu dārza vadītājas amatā, bet arī, kopš viņa kļuvusi par mūsējo – mērsradznieci. Mēs, vietējie ļoti labi zinām, cik tas ir grūti, vai gandrīz neiespējami kādam “svešam” pie mums iejusties un kļūt par daļu no Mērsraga.

Tomēr ievērojami ir arī tas, ka tieši viņa savos dažos darba gados ir spējusi bērnu dārza kolektīvu padarīt par vienu, nedalāmu veselumu – draudzīgu, saliedētu un profesionālu. Mūsu bērni “Dārtā” ir drošās rokās.

Aija Barovska, mūsu kultūras dzīves svarīgākais cilvēks, ir, pieņēmusi jaunu izaicinājumu. Viņa gan nepametīs mūs vai mūsu Mērsragu, jo arī viņa pavisam netišām ir kļuvusi par daļu no Mērsraga un, kā jau zināms, viens vesels vairs nav sadalāms, atdalāms, vai kā citādi maināms... Aija dosies uz mūsu Mērsraga skolu, lai kļūtu par latviešu valodas skolotāju, tādējādi piepildot savu dzīves aicinājumu. Varu jums klusi, bet godīgi atzīties, man nebija viegli viņu palaist. Pēc Aijas paveiktā Mērsraga kultūras dzīvē, kad lietas, par kurām es varēju tikai sapņot un klusi cerēt, sāka piepildīties iespaidīgajā un notikumiem bagātajā Mērsraga kultūras dzīvē. Tomēr man jāsaaka, ka Aija būs cienīga Vijas Vītolīņas, mūsu ilggadējās latviešu valodas skolotājas, mantiniece, jo latviešu valda nav tikai burtu un teikumu savirkņējums. Mūsu valoda ir tā, kas mūs atšķir no visiem citiem šajā pasaulē, tā nosaka mūsu identitāti, mūsu piederību un veido mūsu vērtību skalas. Mēs Aijai uzticam vēl lielāku atbildību – mūsu bērnu audzināšanu par krietniem Latvijas latviešiem.

Paaudžu maiņa ir notikusi arī pašā “pagastmājā”. Pensijā devusies mūsu ilggadējā darbiniece Laima Valdemāre. Kaut gan es neesmu īsti pārliecināts, ka šobrīd viņa darīs mazāk... Laima gan dzied, gan arī iesaistījusies mūsu aktīvajā senioru kopā, to bagātinot. Vēlēsim veiksmi un pacietību arī Madarai Brālei, kura uzaugusi un izveidojusies mūsu pašu acu priekšā, un šobrīd rūpīgi pārņem visu ar “pagasta rakstvedību” saistīto mantojumu.

Aizvadītais gads Mērsragā nesis lielas pārmaiņas. Tas tāpēc, Mērsrags ir dzīvs, tas nemitīgi mainās, bet mēs visi kopīgi – mēs ejam uz augšu, savu attīstības un pilnveidošanās ceļu. Atliek tikai kārtējo reizi secināt - nav zudis ne spēks, ne griba. Mēs iesim savu, Mērsraga ceļu, līdz galam.

